

VI HYLLAR EN GÄVLEPROFIL FRÅN HOFORS

Publicerad: 2025-04-11

Heimo Klockare är född i Hofors och bor i Eskilstuna. Han var Brynässpelare och Gävlebo i bara tre år, men vi tycker att han ändå är en stor Gävle- och Brynäsprofil som är värd att hylla just i dag.

Då Heimo var ung var det inte tal om att specialisera sig då man idrottade – eller över huvud taget. Man testade olika grenar, inte för att bli proffs utan för att det var kul. Att leva på sin idrott var det ingen som drömde om, det var sådant

som man på sin höjd läste om i Rekord-Magasinet och All Sport.

Därför var det heller inga föräldrar som pushade på och stod vid sidlinjen och svor åt domarna. Om pappa skulle komma och se en match skämdes man, och om mamma dök upp var det flera snäpp värre. Mamma höll sig hemma, städade och tvättade och förberedde middagen.

I Heimos fall var detta extremt tydligt. Det fanns nämligen ingen pappa i huset, han hade dött av en stroke då Heimo bara var åtta månader gammal. Mamma fick slita dag ut och dag in för att kunna bo kvar i huset och se till att barnen hade det så bra som möjligt.

Gå och titta på när pojken spelade fotboll? Uteslutet!

Heimo växte upp och visade talang för en hel del olika sysselsättningar. Han åkte till Ljusdal och tog skol-SM-silver i backhoppning, han sjöng och spexade och fick goda recensioner när han ställde upp i Arbetarbladets talangjakt Vi bjuder till.

Framför allt spelade han fotboll, det roligaste han visste. Och när Heimo blev tillräckligt gammal kom han också med i Hofors AIF:s A-lag, där han spelade vänsterinner som det hette på den tiden. Offensiv mittfältare. Ändå var det som ishockeymålvakt han slog igenom. Hofors IK hade 1957 ett juniorlag som var klart bäst i distriktet, och Heimo Klockare var så bra i målet att han blev uttagen till Gästriklands juniorlandskapslag. Där gjorde han också succé inför ögonen på ett par förbundsgubbar, och en dag kom det ett brev från Svenska Ishockeyförbundet. Han hade blivit uttagen till juniorlandslaget!

– Det där glömmar man inte, säger Heimo. Jag fick spela med bland andra Uffe Sterner och AIK:aren Kurt Andersson som senare blev fotbollsproffs i Italien. Vi hade hur kul som helst.

Juniorerna fick inte spela så många landskamper på den tiden. Det blev bara fyra under säsongen, men Heimo från Hofors glänste verkligen. Så här skrev Wille Lagheim i Årets ishockey 1958 med hänvisning till en landskapsmatch mot Dalarna:

”Heimo Klockare var namnet på Gästriklands målvakt, en pigg krabat från Hofors, som sedan i samtliga av våra matcher, gjorde räddningar som kom expertisen att häpna. Han kan bli vår nästa stormålvakt i Tre Kronor.”

Storspelet under säsongen medförde att flera klubbar hörde av sig, däribland flera från Stockholmstrakten. Men även Gävle GIK, som hade vunnit SM 1957, ville värva Heimo, och mamma tyckte att det var det bästa alternativet. Grabben hade tagit körkort och kunde pendla till träningar och matcher, det var ju bara fem mil till Gävle. Dessutom var ju grabbarna godtemplare och måste skriva på nykterhetslöfte, sådant uppskattade en beskyddande mamma.

Så fick det bli. Heimo skrev på för GGIK och fick spela i en matchdräkt som han fortfarande beskriver som den snyggaste. Dessutom slog han igenom med dunder och brak. Livet lekte.

Säsongen 1959/60 ansågs GGIK ha goda chanser att vinna SM-guld igen. Det gick bra i grundserien, och alla såg fram emot slutspelet som skulle börja direkt efter OS i Squaw Valley. Godtemplarna hade tre man med i OS-laget, och i väntan på att de skulle återvända spelade övriga en DM-match i Sandviken.

Där och då slet en skridskoskena av vänster lårsena på Heimo, och i stället för slutspel blev det sjukhusvistelse, gipsning och två månaders konvalescens.

Sådant händer i ishockey. Heimo bet ihop och kom igen nästa säsong, både i klubb laget och så småningom i landslaget. Han debuterade den 20 november 1960 borta mot Tjeckoslovakien och gjorde succé. Tre Kronor vann med 3–1 och en tidning kallade honom "Hjälten från Prag" i en fet rubrik.

Många rubriker blev det i Gävletidningarna också. Heimo stack verkligen ut i ett GGIK som tappade både kvalitet och åskådare

när Brynäs under 1960-talets tidiga år gick i kapp och förbi. Ledarna lovade förstärka laget, men när det inte hände började han tröttna. Inte minst på att pendla hem till Hofors efter bortamatcherna, det kunde dröja till

morgontimmarna innan mamma hörde att han körde in bilen i garaget och hon kunde somna.

VM 1962 spelades i Colorado Springs. Heimo

hoppades på en plats i laget, men ledarna

fastnade för **Kjell Svensson** och Lennart

"Klimpen" Häggroth från Skellefteå. I stället fick

han åka med U22-landslaget till

Tjeckoslovakien för att möta Sovjets U22-lag i

ett par matcher. Det visade sig att ryssarna hade ljugit och skickade sitt A-landslag, som var alldeles för starkt för de svenska ungdomarna. Det blev

storstryk i båda matcherna, och det var förstås inte bra för Heimos chanser att få spela i Tre Kronor.

Han stannade en säsong till i Godis, men sommaren 1963 då han var 25 år fick han ett erbjudande om ett jobb som kamrer på Alvenius Bil AB i Fagersta. Den civila

karriären var viktigast, och han var beredd att ta ett steg ner inom ishockeyn och skriva på för Fagersta AIK.

Att han inte skulle stanna i GGIK gjorde han tidigt klart för klubbledningen. det läget kom ett anbud från Brynäs, som egentligen bara hade en målvakt. Lill-Åke Andersson hade slutat, och kvar fanns bara Hasse Dahllöf. En lovande grabb men oprövad på högsta nivå. Heimo höll ju landslagsklass, att få honom skulle vara en riktig bonusvärvning. Papperen skrevs på, Fagersta fick vänta.

Gävleklubbarna hade bara ett år tidigare kommit överens om att inte längre värva spelare från varandra, och nu ansåg GGIK att Brynäs hade brutit överenskommelsen. Brynäs hävdade däremot att det inte var någon riktig värvning eftersom Heimo hade meddelat att han inte skulle fortsätta spela för Godtemplarna.

Följden blev att han stängdes av till 15 januari – det var så det gick till förr i tiden när klubbarna inte kom överens – men det tyckte han att han kunde leva med.

”Den värme som visades mig i den nya miljön uppvägde den kortvariga avstängningen”, har han själv skrivit.

När Heimo sedan blev spelklar visade det sig att Hasse Dahllöf hade utvecklats på ett sätt som Thure Wickberg och hans stab inte ens hade vågat hoppas. Han spelade så bra att han blev förstemålvakt säsongen ut och även under de ytterligare två säsonger som Heimo Klockare stannade i Brynäs.

Men det är ju så med målvakter att de alltid står enade mot omvärlden, och att det inte blev så många matcher på isen i Brynäs accepterade Heimo. Han stormtrivdes där ändå och bidrog i mycket hög grad till lagandan även vid sidan av isen. Alltid glad och sprallig precis som när han sjöng och spexade i Arbetarbladets talangjakt.

Fotboll var ju sporten han gillade bäst redan som tonåring, och Heimo var en mycket duktig fotbollsspelare. Först som sagt i HAIF och senare i Brynäs. Han spelade vänsterytter i laget som tillhörde toppen i division II (motsvarande dagens Superettan) och var högst sevärd.

Skicklig golfare har han också varit. Bästa meriterna är två hole-in-one, och det klarar man inte utan bollkänsla. Han har också varit klubbchef i Hofors GK under ett par år.

Heimo Klockare har alltid varit en riktig bollspelare. Och en stor glädjespridare är han än i dag även om han själv ibland har lätt att hålla sig för skratt. Ryggen inte är vad den en gång var, nämligen. Den gör ont alldeles för ofta.

Text: Ulf Kriström